

Juan, costa de creure

Ja hi tornem a ser. Si ens pensàvem que aquesta legislatura havia de ser més tranquil·la, després de la victòria electoral del Partit Popular i de l'horitzó d'estabilitat política durant quatre anys, anàvem errats. A Madrid es veu que no poden passar sense gresca, i últimament la temperatura política ha tornat a pujar, fins al punt que els polítics més incontinents tornen a veure's amb cor de dir i de fer disbarats. El pitjor és que José Maria Aznar mateix també desvarieja i oblidada que, amb la feina de president de govern, més val no jugar-hi i mantenir la calma.

Però l'altre dia va oblidar-ho i va pixar fora de test. Quan el secretari d'estat Juan Costa Climent va anunciar que Finances podia "perdre" 200.000 milions de pessetes per culpa de la negligència del govern socialista, Aznar va dir que, si no hagués passat això, enguany no haurien de congelar els sous dels funcionaris. Ni Ruiz Mateos no hauria tingut un acudit tan sonat. Que tot un president de govern barregi naps amb cols i parli així és la millor manera de fastiguejar els contribuents que paguen els impostos, els funcionaris que tenen el sou congelat i els ciutadans que s'han cregut els objectius de la política econòmica d'austeritat que explica el ministre d'Economia.

L'escàndol dels 200.000 milions és tan greu que, Juan, costa de creure. La tesi del secretari d'estat és que els responsables del ministeri i de l'Agència Tributària van "adormir" deliberadament la tramitació de sis-centes actes de la inspecció de Finances, fins al punt que molt probablement ja ha prescrit el deute total que representen, 200.000 milions de pessetes: seria, com s'ha dit, una autèntica amnistia fiscal encoberta. Un anunci sorprenent des de molts punts de vista, que ens porta a preguntar-nos què hem fet perquè ens aixequin la camisa d'aquesta manera. Però, abans, fem-nos també aquestes altres preguntes:

1. Qui diu la veritat? Juan Costa, valencià i del PP, és el secretari d'estat de Finances, un càrrec de gran responsabilitat política i moral que, per definició, calla moltes coses, no diu mentides i és un exemple d'honestedat. Per tant, cal creure que el que ha dit és veritat. El problema és

que els seus predecessors (Josep Borrell, Antoni Zabalza i un tal Martínez Robles) també eren secretaris d'estat de Finances i per tant també eren honestos per definició.

2. Si Juan Costa dóna per perduts els 200.000 milions, per què vol presentar un recurs contra la resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Central, que diu que el deute d'aquestes sis-centes actes ja ha prescrit? En què quedem? Si els dóna per perduts, no cal que perdi també el temps presentant recursos. Si no els dóna per perduts, per què esvalota el galliner? A part, la resolució del

Tribunal és del 16 de desembre passat, quan ja feia molt que els socialistes havien deixat el govern i, per tant, no podien saber que en el futur un tribunal donaria per caducades les actes dels 200.000 milions.

3. Com és que Costa no s'ha adonat fins ara dels retards "greus i injustificats" dels socialistes? Ja fa sis mesos ben bons que és secretari d'estat, i un paquet de 200.000 milions no deu ser tan fàcil d'amagar durant tant de temps. O és que no s'ha adonat dels retards fins a la sentència del Tribunal Econòmic Administratiu del 16 de desembre? O, pitjor encara, se'n va adonar abans i no va dir res per no entebancar les negociacions amb els sindicats sobre la congelació salarial dels funcionaris?

4. Si és veritat que els "socialistes" han perdonat 200.000 milions de pessetes, com és que Finances no porta als jutjats els responsables anteriors del ministeri, Pere Solbes i companyia? No és un delictes malversar deliberadament aquesta quantitat? O és que Juan Costa només volia sortir als mitjans de comunicació dient-ne una de ben grossa contra els socialistes? Creu realment que això pot quedar així? Últimes preguntes: què feien els polítics del PP quan eren el primer partit de l'oposició, si no s'assabentaven d'escàndols com aquest? Perquè, segons la poca informació d'aquest afer que ha donat Juan Costa, els serveis de Finances avisaven des del 1994 que això podia passar. Un bon partit d'oposició, alternativa de govern, hauria hagut d'informar-se'n i denunciar-ho públicament. Tret que no ho trobessin tan greu, hipòtesi descartable pel que es veu ara. L'altra possibilitat és que no sabien fer d'oposició, un mal precedent ara que els toca de manar. ■

JORDI FORTUNY

"Ja fa sis mesos ben bons que Costa és secretari d'estat, i un paquet de 200.000 milions no deu ser tan fàcil d'amagar durant tant de temps."